

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 07 0 K 008254 13 Kž
Sarajevo, 23.01.2014. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Dodik Ignjacija kao predsjednika vijeća, Dodik Božidarke i Hadžiomerađić Malika kao članova vijeća, uz sudjelovanje Drndo Ismete kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog P.L., zbog krivičnih djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. i ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije u vezi sa članom 48. istog zakona, odlučujući o žalbi branitelja optuženog P.L. protiv presude Kantonalnog/Županijskog suda u Mostaru broj 07 0 K 008254 13 K od 14.10.2013. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 23.01.2014. godine, u prisustvu federalne tužiteljice Pećanac Jasne, i branitelja optuženog P.L. advokata R.M. iz S., a u odsutnosti uredno obaviještenog optuženog, donio je

P R E S U D U

Žalba branitelja optuženog P.L. se odbija kao neosnovana i potvrđuje presuda Županijskog/Kantonalnog suda u Mostaru broj 07 0 K 008254 13 K od 14.10.2013. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog/Županijskog suda u Mostaru broj 07 0 K 008254 13 K od 14.10.2013. godine, optuženi P.L. oglašen je krivim zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (KZ SFRJ), za koje mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, i krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ, za koje mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 6 (šest) mjeseci, pa je primjenom odredbi člana 48. stav 2. tačka 3. istog zakona, osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine.

Istom presudom, a na osnovu člana 202. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH), optužen je oslobođen obaveze plaćanja troškova krivičnog postupka i isti padaju na teret budžetskih sredstava suda.

Protiv te presude žalbu je izjavio branitelj optuženog P.L., advokat R.M. iz S., zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede Krivičnog zakona, a prema sadržini žalbe, i zbog odluke o kazni, sa prijedlogom da se žalba uvaži i pobijana presuda preinači tako da se optuženi oslobodi od optužbe.

Kantonalni tužitelj u Mostaru je podnio odgovor na žalbu branitelja optuženog u kojem je osporio sve navode te žalbe, pa je predložio da se ona odbije kao neosnovana i prvostepena presuda potvrdi.

Federalna tužiteljica je podneskom broj T07 0 KTŽ 0002280 13 od 02.12.2013. godine predložila da se žalba branitelja optuženog odbije kao neosnovana i prvostepena presuda potvrdi.

Na sjednici vijeća ovog suda održanoj u smislu člana 319. ZKP FBiH, branitelj optuženog je izjavio da u cijelosti ostaje kod osnova, razloga i prijedloga svoje žalbe, koju je usmeno izložio i obrazložio, dok optuženi na sjednicu vijeća nije pristupio, iako je o istoj uredno obaviješten.

Na istoj sjednici federalna tužiteljica je izjavila da ostaje kod navoda i prijedloga iz navedenog pismenog podneska, kao i kod prijedloga iz odgovora na žalbu branitelja optuženog koji je podnio kantonalni tužitelj u Mostaru.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda branitelja optuženog, pa je odlučio kao u izreci, iz slijedećih razloga:

Pobijajući prvostepenu presudu zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, branitelj optuženog u žalbi prije svega ističe stav da je povrijeđeno pravo na odbranu optuženog time što prvostepeni sud „nije dopustio saslušanje vještakinje prof.dr. H.Š.“, nego je to „odbio i sam odredio vještaka F.P., bez konzultacije sa strankama“, kao i da je pravo na odbranu povrijeđeno time što „optuženiku nije omogućeno da nađe svjedoke i prvostupanjski sud mu je na njegov zahtjev odredio rok od 24 sata, nakon čega je morao odustati od namjere da izvede svjedoke odbrane.“ Iz navedenog, žalba izvodi zaključak da je prvostepeni sud učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH.

Ovaj sud nalazi da navedeni žalbeni prigovori branitelja optuženog nisu osnovani.

Iz obrazloženja pobijane presude i stanja spisa proizilazi da je prvostepeni sud, kao svoj dokaz, naredio medicinsko vještačenje zdravstvenog stanja svjedoka K.Š. radi utvrđivanja da li je on sposoban pristupiti na glavni pretres i dati iskaz u svojstvu svjedoka, o čemu je nalaz sačinio i svoj iskaz dao vještak F.P.. S tim u vezi valja napomenuti da iz odredbe člana 276. stav 2. tačka e) ZKP FBiH, jasno proizilazi ovlaštenje suda da izvede određeni dokaz po službenoj dužnosti, pri čemu nije ni u kakvoj obavezi da se o tome konsultira sa strankama, kako to branitelj žalbom pogrešno ukazuje. Nadalje, nakon što je prvostepeni sud izveo navedeni dokaz, branitelj optuženog je na glavnom pretresu održanom dana

16.09.2013. godine predložio da sud odredi drugog vještaka na iste okolnosti (H.Š.), pa je na izričit upit predsjednika sudećeg vijeća da li to vještačenje predlaže odbrana, branitelj odgovorio: „Ne mi. Predlažemo da je sud pozove.“ Iz toga slijedi da prijedloga odbrane za izvođenje dokaza po vještaku Š.H. nije ni bilo, nego je branitelj tražio da i drugo vještačenje bude provedeno kao dokaz suda. Kako za podnošenje takvog prijedloga stranke nisu ovlaštene, (jer bi u suprotnom proizašlo da stranke mogu nalagati sudu koji će dokaz izvesti po službenoj dužnosti, u čemu nema nikakvog zakonskog niti pravno-logičkog utemeljenja), prvostepeni je sud u ovoj procesnoj situaciji trebao taj prijedlog odbaciti kao nedopušten, a ne odbiti kao neosnovan. Međutim, propust suda da umjesto odbacivanja prijedloga isti odbije, ni u čemu ne dovodi u pitanje pravilnost pobijane presude, niti je time počinjena bilo kakva bitna povreda odredaba krivičnog postupka, uključujući i povredu prava na odbranu optuženog. Ovo tim više što ni tokom prvostepenog postupka, a niti u žalbi, branitelj nije doveo u pitanje stručnost, objektivnost ni vjerodostojnost nalaza i mišljenja vještaka P.F. kojeg je sud izveo kao dokaz po službenoj dužnosti, odnosno, nije istakao bilo kakve razloge koji bi ukazivali na potrebu novog vještačenja na okolnosti zdravstvenog stanja svjedoka K.Š. Slijedom toga, neosnovano se žalbom branitelja optuženog prigovara da je na opisani način prvostepeni sud učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH, zbog čega ovaj sud takve prigovore nije ni mogao uvažiti.

Pravo na odbranu optuženom nije povrijeđeno ni time što je odbrani ostavljen rok od 24 sata za dostavljanje podataka o svjedocima odbrane.

Prije svega, valja podsjetiti da je branitelj, u smislu člana 64. stav 1. ZKP FBiH dužan da preuzima sve neophodne radnje u cilju utvrđivanja činjenica i prikupljanja dokaza koji idu u korist osumnjičenom, odnosno optuženom, te da zaštititi prava svog branjenika. Sasvim je jasno da takva obaveza za branitelja nastupa od momenta njegovog izbora za branitelja, odnosno, od momenta postavljenja za branitelja po službenoj dužnosti. U konkretnom slučaju, branitelj je optuženom postavljen po službenoj dužnosti rješenjem sudije za prethodno saslušanje od 28.03.2013. godine, glavni pretres je otpočeo dana 17.06.2013. godine, a faza izvođenja dokaza odbrane otpočela je dana 16.09.2013. godine. Iz toga slijedi da je odbrana imala sasvim dovoljno vremena da se pripremi za izvođenje svojih dokaza, odnosno, da prikupi podatke o eventualnim svjedocima odbrane, o kojima je bila dužna obavijestiti sud i suprotnu stranu u momentu otpočinjanja dokaznog postupka odbrane. Kako u konkretnom slučaju odbrana to nije učinila, prvostepeni sud je, i pored takvog propusta, dozvolio odbrani dodatni rok od 24 sata za dostavljanje podataka o svjedocima odbrane, kako bi isti mogli biti pozvani na glavni pretres. Kako odbrana ni u tom roku, a ni u periodu do narednog glavnog pretresa (11.10.2013. godine), nije dostavila podatke o svojim svjedocima, dokazni postupak odbrane je nastavljen saslušanjem optuženog kao svjedoka. Prema tome, očigledno je da se u konkretnom slučaju ne radi o kršenju prava na odbranu optuženog kako to branitelj u žalbi želi prikazati, već o propustu branitelja da postupi u smislu odredbe člana 64. stav 1. ZKP FBiH, usljed čega se suprotni žalbeni prigovori ukazuju neosnovanim.

Žalbom branitelja dalje se ukazuje da je pobijana presuda zasnovana na nezakonitom dokazu tj. na iskazu svjedoka K.Š. iz istrage koji je pročitana na glavnom pretresu, iako po stanovištu žalbe prvostepeni sud za to nije imao uporišta u odredbi člana 288. ZKP FBiH, pa branitelj smatra da je time učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka i) ZKP FBiH, kao i povreda iz stava 2. iste zakonske odredbe.

Ni ovakvi žalbeni prigovori nisu osnovani.

Naime, prvostepeni sud je, po saznanju da je svjedok K.Š. bolestan i da ne može pristupiti na glavni pretres, proveo vještačenje po vještaku medicinske struke radi provjere takvih navoda (a o čemu je već bilo riječi), te je vještak utvrdio da je imenovani svjedok pretrpio težak moždani udar posljedicom kojeg je nepokretan i trpi i psihičke poteškoće u vidu vaskularne demencije, pa bi svako izlaganje svjedoka stresu, uključujući i svjedočenje, moglo ozbiljno ugroziti njegovu zdravlje i pogoršati bolest, a ove činjenice se žalbom branitelja i ne dovode u pitanje, već se samo paušalno tvrdi da prvostepeni sud nije mogao primijeniti odredbu člana 288. ZKP FBiH, „jer se u konkretnom slučaju uopće ne radi o osobi koju tretira navedena zakonska odredba.“

Nasuprot tome, ovaj sud nalazi da je pravilno prvostepeni sud postupio kada je temeljem odredbe člana 288. stav 2. ZKP FBiH izveo dokaz čitanjem iskaza iz istrage imenovanog svjedoka. Navedena odredba predstavlja izuzetak od principa neposrednog izvođenja dokaza pred sudom i odnosi se, između ostalog, i na procesnu situaciju u kojoj je dolazak svjedoka pred sud nemoguć ili znatno otežan iz važnih uzroka. Kako se prema naprijed navedenom nalazu i mišljenju vještaka radi upravo o takvoj situaciji, tj. da svjedok zbog bolesti ne može pristupiti na sud, niti dati iskaz bez ozbiljnih posljedica po svoje zdravlje, to je sasvim jasno da čitanjem njegovog iskaza iz istrage nije učinjena niti apsolutno, niti relativno bitna povreda odredaba krivičnog postupka na koje se povrede branitelj u žalbi neosnovano poziva, zbog čega ovaj sud ni takve prigovore nije mogao uvažiti.

Pobijajući prvostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, branitelj žalbom ukazuje da je izreka te presude nerazumljiva jer se u njenom činjeničnom opisu „navode radnje drugih i tako se faktički stavlja na teret optuženiku i ono što nije vezano za njega i stvara privid o dodatnoj težini djela.“

Ovakav žalbeni prigovor je neosnovan.

Iako je tačno da izreka pobijane presude u tačkama 1. i 2. sadrži i opis krivičnopravnih radnji drugih osoba, branitelj ispušta iz vida da je krivičnopravne radnje za koje je oglašen krivim optuženi počinio u saizvršiteljstvu s drugim osobama, o čemu je prvostepeni sud u obrazloženju pobijane presude naveo sasvim jasne, određene i prihvatljive razloge. Stoga u konkretnom slučaju takav činjenični opis ne čini izreku presude nerazumljivom, već ukazuje da su radnje optuženog učinjene u zajedničkom djelovanju više osoba od kojih svaka od njih daje odlučujući doprinos, zbog čega ovaj sud nalazi da pobijanom presudom

nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, pa suprotni žalbeni prigovori branitelja optuženog nisu mogli biti uvaženi.

Branitelj žalbom pobija prvostepenu presudu i zbog povrede Krivičnog zakona. S tim u vezi ističe da se u konkretnom slučaju ne radi o saučesništvu, odnosno o podstrekavanju, i da, vezano za tačku 1. izreke pobijane presude, u riječima optuženog koje je uputio NN vojnicima HVO-a, nema elemenata podstrekavanja.

Po ocjeni ovog suda, ni ovi žalbeni prigovori nemaju utemeljenja.

Prije svega, valja ukazati da je prvostepeni sud optuženog oglasio krivim za krivičnopravne radnje saizvršiteljstva iz člana 22. KZ SFRJ, pri čemu, u odnosu na tačku 1. izreke pobijane presude, nije prihvatio pravnu kvalifikaciju iz optužnice koja se odnosila na podstrekavanje iz člana 23. istog zakona, dajući o takvom svom zaključku jasne i konkretne razloge koje u cijelosti prihvata i ovaj sud. (na str. 11. pasus 4. i 12. pasus 1. i 2.). Stoga su sasvim izlišni žalbeni prigovori kojima se tvrdi da u radnjama optuženog nema elemenata podstrekavanja, kada on za takve radnje nije ni oglašen krivim. Pored toga, valja podsjetiti da je saizvršiteljstvo samo jedan od oblika saučesništva u smislu relevantnih odredbi KZ SFRJ, tj. saučesništvo je samo pojam kojim se obuhvataju svi konkretni njegovi oblici (saizvršiteljstvo, podstrekavanje i pomaganje). Kako se žalbom branitelja uopće ne pobija ni zaključak, ni razlozi prvostepenog suda o konkretnom obliku saučesništva za koji je optuženi oglašen krivim (saizvršiteljstvo), već se samo neodređeno ističe da se u konkretnom slučaju ne radi o saučesništvu, to se takvi paušalni prigovori nisu ni mogli uvažiti.

Branitelj žalbom ukazuje da je pobijanom presudom učinjena i povreda Krivičnog zakona iz člana 313. stav 1. tačka a) ZKP FBiH, jer se (u odnosu na tačku 1. izreke pobijane presude) ne radi o krivičnom djelu iz člana 142. KZ SFRJ, budući da oštećeni K.Š. u inkriminiranom periodu nije bio civil, nego „vojna osoba“. S tim u vezi žalbom se tvrdi da je ovaj oštećeni bio pripadnik A R BiH u periodu 31.05.1993. godine do 20.08.1994. godine, što proizilazi iz dokaza optužbe pod oznakom DT -5, a pored toga se poziva na Uredbu sa zakonskom snagom o preuzimanju (saveznog) Zakona o ONO i DSZ, prema kojoj svako ima pravo i dužnost (a time i civili) da pruži otpor, a kako je većina stanovništva u BiH bila obučena za taj otpor, sve se te osobe (pa i oštećeni), imaju smatrati vojnim osobama.

Nasuprot tome, ovaj sud nalazi pravilnim zaključak prvostepenog suda da je oštećeni K.Š. u inkriminirano vrijeme bio civil, i time osoba zaštićena Ženevskom konvencijom o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12. avgusta 1949. godine.

Prvenstveno valja primijetiti da je netačna žalbena tvrdnja o pripadnosti oštećenog A R BiH u periodu 31.05.1993. godine do 20.08.1994. godine, jer upravo iz dokaza na koji se žalba poziva (DT-5), proizilazi suprotno. Naime iz dopisa Federalnog ministarstva ... broj 07-03-90/12 od 12.09.2012. godine (dokaz optužbe DT-5), vidi se da je ovaj oštećeni bio pripadnik Armije R BiH u periodu do 31.05.1993. godine, a nakon toga, počev od

20.08.1994. godine, dakle, ne i u inkriminiranom periodu (juli 1993. godine). Iz njegovog iskaza jasno proizilazi da je prije odvođenja u logor G., bio pripadnik HVO-a (sa zaduženjem da održava vozila HVO-a u svojoj automehaničarskoj radionici), pa je već iz same te činjenice potpuno jasno da on nije ni mogao imati status ratnog zarobljenika, jer se nije radilo o pripadniku suprotstavljene strane u sukobu, nego je u logoru bio zatvoren samo zato što je bio pripadnik druge etničke skupine (Bošnjak), pa nema nikakve dvojbe o njegovom statusu civilne osobe u vrijeme zarobljavanja, kako je to pravilno zaključio i prvostepeni sud. Takav zaključak prvostepenog suda nije doveden u pitanje niti pozivanjem branitelja na propise o ONO i DSZ, jer su takvi propisi potpuno irelevantni kada se radi o utvrđivanju statusa zaštićene osobe u vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacije. Naime, status civilne osobe, odnosno, status ratnog zarobljenika ili ranjenika i bolesnika, cijeni se u skladu sa pravilima međunarodnog prava, tj. prema odredbama relevantnih Ženevskih konvencija od 12. avgusta 1949. godine. Slijedom navedenog, ovaj sud nalazi da u konkretnom slučaju nema povrede Krivičnog zakona iz člana 313. stav 1. tačka a) ZKP FBiH na koju se žalbom branitelja ukazuje, zbog čega se njegova žalba i u tom dijelu ukazuje neosnovanom.

Pobijajući prvostepenu presudu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, branitelj žalbom ukazuje da je prvostepeni sud na pogrešan način utvrdio da je optuženom bio dozvoljen ulazak u logor, iako je odbrana izvela suprotan dokaz; da iskaz svjedoka K.H. ne sadrži bitne činjenice i da je neuvjerljiv; da svjedok Z.Z. optuženog i ne spominje, da se sud nije osvrnuo na iskaz svjedoka P.E. da ne poznaje optuženog iako ga je po uvjerenju žalbe morao poznavati; da je iskaz svjedoka H.M. subjektivan, a ni iskaz svjedoka P.E. nije cijenjen pravilno.

Ni ovakvi žalbeni prigovori branitelja optuženog nisu osnovani.

Iz obraženja pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud svaki izvedeni dokaz cijenio kako pojedinačno, tako i u međusobnoj vezi, dajući pri tome i ocjenu vjerodostojnosti proturječnih dokaza, pa se to odnosi i na dokaze na koje se branitelj u žalbi poziva. Tako je prvostepeni sud dao jasne razloge za svoj zaključak o tome da je optuženi imao priliku i mogućnost da uđe u logor i učini krivična djela za koja je oglašen krivim (str. 7. pasus 4. i str. 8. pasus 1), cijeneći pri tome i dokaz odbrane - zapovijed HVO pukovnika od 03.07.1993. godine (DO-1). Isto se odnosi i na ocjenu iskaza svjedoka K.Š., koji je potvrđen iskazom K.H. (str. 9. 10., i 11.), pri čemu je sud cijenio i odstupanja u iskazima svjedoka K.H., te, i po ocjeni ovog suda, izveo pravilan zaključak da ta odstupanja ničim ne dovode u pitanje vjerodostojnost njegovog kazivanja. Iskaz svjedoka Z.Z.a, koji je posrednog karaktera, prvostepeni je sud i cijenio samo u relevantnom dijelu, u pogledu onoga što je čuo od oštećenog K.Š.. Kada su u pitanju iskazi svjedoka koji su svjedočili na okolnosti učinjenja krivičnog djela iz tačke 2. izreke pobijane presude, netačna je žalbena tvrdnja da se prvostepeni sud nije osvrnuo na iskaz svjedoka P.E., jer su i o tom iskazu navedeni sasvim jasni i određeni razlozi na strani 12. pasus 3. i na strani 13. pasus 1. pobijane presude. Prvostepeni sud je iskaz tog svjedoka (koji zaista jeste izjavio da ne poznaje nikoga od vojnika koji su ga zlostavljali, pa tako ni optuženog), pravilno doveo u vezu sa iskazom svjedoka M.H. koji optuženog poznaje od malih nogu (strana 13. pasus 2. i

strana 14. pasus 1.), a isto se odnosi i na iskaz svjedoka P.E. (strana 14. pasus 2.). Stoga paušalna žalbena tvrdnja da je iskaz svjedoka M.H. subjektivan, a da iskaz svjedoka P.E. nije pravilno cijenjen, nije dovela u pitanje pravilnost prednjih zaključaka prvostepenog suda. Kako je o takvim svojim zaključcima prvostepeni sud dao sasvim jasne i uvjerljive razloge i te zaključke utemeljio na svestranoj analizi i ocjeni vjerodostojnosti proturječnih dokaza onda se ne može uspjeti sa žalbenim prigovorom da je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno, samo zbog toga što prvostepeni sud kod analize i ocjene dokaza nije slijedio liniju odbrane optuženog. Iz toga proizilazi da ne stoje žalbeni prigovori da je činjenično stanje pobijanom presudom pogrešno i nepotpuno utvrđeno, zbog čega ih ovaj sud nije ni mogao uvažiti.

Naposlijetku, pobijajući prvostepenu presudu zbog odluke o kazni (iako u uvodu žalbe taj žalbeni osnov nije izričito naveden), branitelj žalbom ukazuje da je prvostepeni sud na strani optuženog cijenio otežavajuće okolnosti i to, kako navodi: „inicijator,

Nasuprot tome, ovaj sud nalazi da su, kako utvršene kazne zatvora za svako od krivičnih djela za koje je oglašen krivim, tako i jedinstvena kazna zatvora, optuženom pravilno odmjerene. Prije svega, valja podsjetiti da je i za krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, i za krivično djelo ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. istog zakona propisana kazna zatvora od najmanje 5 (pet) godina, a sud je dužan da prilikom odmjeravanja kazne u svakom konkretnom slučaju, slijedi opća pravila za odmjeravanje kazne. Imajući u vidu navedene zakonske odredbe, ovaj sud nalazi da je prvostepeni sud na strani optuženog pravilno cijenio otežavajuće okolnosti (pobude iz kojih je djelo učinjeno, način i posljedice učinjenja djela, iskazana bezobzirnost i stepen krivične odgovornosti optuženog). Međutim, kako su se na strani optuženog stekle i olakšavajuće okolnosti (da je u vrijeme učinjenja krivičnog djela bio u dobi od 23 godine, da je do sada neosuđivan i da je porodičan, kao i protek vremena od učinjenja krivičnog djela), onda je pravilna ocjena prvostepenog suda da i pored postojanja otežavajućih okolnosti, sve navedene olakšavajuće okolnosti imaju karakter osobito olakšavajućih, zbog čega su se stekli uvjeti za ublažavanje kazne optuženom ispod zakonom propisanog minimuma za oba krivična djela učinjena u sticaju. Kako su i jedne i druge okolnosti cijunjene na pravilan način, te su pravilno primjenjene odredbe o sticaju, onda se, i po ocjeni ovog suda, izrečenom jedinstvenom kaznom zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine, može postići svrha kažnjavanja, zbog čega suprotni žalbeni prigovori branitelja optuženog nisu mogli biti uvaženi.

Na osnovu izloženog, ovaj sud je temeljem člana 328. ZKP FBiH, donio presudu kojom je žalbu branitelja optuženog P.L. odbio kao neosnovanu i prvostepenu presudu potvrdio.

Zapisničar
Drndo Ismeta, s.r.

Predsjednik vijeća
Dodik Ignjacije, s.r.